

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobci:

- a) **W. M.**, narozený X, státní příslušnost X (dále jen X),
zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíků, se sídlem Kovářská 4,
190 00 Praha,
- b) **nezletilý A. M.**, narozený X, státní příslušnost X,
- c) **nezletilý A. M.**, narozený X, státní příslušnost X,
- d) **nezletilý R. M.**, narozený X, státní příslušnost X,
žalobci b), c), d) zastoupeni: opatrovník, Magistrát města Plzně, odbor
sociálních služeb, oddělení sociálně-právní ochrany dětí, se sídlem
Martinská 2, 306 32 Plzeň,
žalobci naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá –
Jezová, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem-Jezová,

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní 2, 306
28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 15.8.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2022 č.j. KRPP-
114847-8/ČJ-2022-030022,

takto:

- I. Ve věci žalobce a) se žaloba zamítá.
- II. Ve věci nezletilých žalobců b), c) a d) se žaloba odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému opatrovníkovi žalobců b), c) a d) Magistrátu města Plzně, odbor sociálních služeb, oddělení sociálně-právní ochrany dětí, se sídlem Martinská 2, 306 32 Plzeň, se nepřiznává odměna za zastupování.

Odůvodnění:

1. **Žalobou ze dne 15.8.2022** s připojenou kopií napadeného rozhodnutí doručenou zdejšímu soudu prostřednictvím žalovaného dne 18.8.2022 se žalobci a) až d) domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2022 č.j. KRPP-114847-8/ČJ-2022-030022, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobců v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová (dále jen **ZZC**) podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců** či **ZPC**), za účelem jejich předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinské nařízení**). Doba zajištění byla žalobcům podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 4.8.2022 od 02:00 hodin.
2. V **žalobě** žalobci nejprve uvedli, že dle výrokové části byli žalobci zajištěni na dobu 30 dnů ode dne 4.8.2022 od 02:00, tj. od okamžiku omezení osobní svobody. Odůvodnění správního rozhodnutí ovšem zároveň uvádí, že při omezení osobní svobody dne 4.8.2022 v 02:00 došlo k zajištění na základě ust. § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **ZPČR**). Z uvedeného je tak patrné, že žalobci byli zprvu zajištěni podle ZPČR, ale následně rozhodnutím o zajištění byli dle ZPC zajištění zpětně od okamžiku prvotního omezení osobní svobody. Přitom v průběhu zajištění dle ZPČR mělo následně dojít k „přezajištění“, kdy právní mocí rozhodnutí o zajištění se mění právní podklad, na základě kterého byli žalobci zajištěni. Konstitutivní rozhodnutí o zajištění dle ZPC ovšem nemůže vyvolávat zpětné účinky a nemůže dojít ke stanovení zajištění *ex tunc*. O nesprávném počátku zajištění vypovídá také fakt, že protokol o podání vysvětlení byl s žalobcem a) sepsán *de facto* v době (4.8.2022 v 16:45), kdy již byl ale podle výroku rozhodnutí zajištěn za účelem předání do Rumunské republiky (dále jen **Rumunsko**).
Žalobci dále uvedli, že shledávají pochybení v tom, že nebyl proveden výslech (podání vysvětlení) s nezletilými žalobci, ale pouze s žalobcem a), jediným zletilým žalobcem a příbuzným ostatních. Jak je patrné z dat narození nezletilých žalobců, jsou ve věku 16 let, 14 let a 17 let. Jsou tedy již ve věku, kdy jsou vyspělí natolik, že jsou dle dosavadních metod poznání a přístupu soudů a státních orgánů schopni hovořit a vyjadřovat své myšlenky, obavy, přání, názory apod. Z aktuální platné legislativy je nutné upozornit na ust. § 867 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., *občanský zákoník*, ve znění pozdějších předpisů, který zakládá následující vyvratitelnou domněnku: „*O dítěti starším dvanácti let se má za to, že je schopno informaci přijmout, vytvořit si vlastní názor a tento sdělit. Náзору dítěte věnuje soud patřičnou pozornost.*“ Analogicky tak lze i tuto hranici věku použít i v případě zajištění nezletilých cizinců, kteří mají mít možnost vyjádřit se k dané věci, zjistit, jaká je jejich situace apod. V dané věci je totiž i v případě zajišťování dětí primárně potřeba přihlídnout k tzv. nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Stejně tak Dublinské nařízení, které je v daném případě použito, uvádí v bodě 13 následující: „*V souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 a s Listinou základních práv Evropské unie by členské státy měly mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především nejlepší zájem dítěte. Při posuzování toho, co je v nejlepším zájmu dítěte, by členské státy měly zejména*

náležitě zohledňovat blaho a sociální vývoj nezletilé osoby, její bezpečnost a ochranu, názory úměrně jejímu věku a vyspělosti, jakož i její původní prostředí.“ V daném případě ovšem s nezletilými žalobci výslech proveden nebyl, a stali se tak pouze formálními účastníky „řízení“ o zajištění v ZZC.

Dále žalobci uvedli, že rozporují tvrzení o tom, že dle výsledku otisků prstů měl žalobce a) a b) již požádat o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Žalobce a) při podání vysvětlení jasně uvedl, že on ani žalobce b) v Rumunsku nikdy nebyl, nikde nežádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný ovšem toto tvrzení, které žalobce rozporoval, nijak neověřil a nedotázal se např. na bližší informace tykající se údajně podané žádosti o mezinárodní ochranu a v odůvodnění se s tímto nijak nevypořádal. Žalobce totiž v dané situaci při omezení na osobní svobodě nemá jakoukoliv možnost, jak prokázat, že o mezinárodní ochranu nebylo nikdy žádáno. V jeho případě tak pouhé jeho tvrzení zpochybnilo výsledky otisků prstů. Žalovaný se tak měl výslovně dotázat na přesné časové a místní údaje cesty žalobců, aby následně dokázal porovnat, zda skutečně nemohlo dojít k jakékoliv chybě a žalobci o mezinárodní ochranu nikdy nežádali. K tomuto žalobci také uvedli, že dle rozhodnutí byly shody v otiscích nalezeny pouze u žalobce a) a b), ale nikoliv u žalobců c) a d). I přesto jsou ovšem všichni žalobci zajištěni dle výroku rozhodnutí za účelem předání do Rumunska, ačkoliv u žalobců c) a d) k tomu neexistuje jakýkoliv právní podklady, na základě kterého by tak mohlo být vůbec učiněno s ohledem na respektování nejlepšího zájmu dítěte. Podle Dublinského nařízení navíc neexistuje jakákoliv výjimka, která by se mohla na žalobce c) a d) vztahovat, aby i oni, aniž by kdykoliv požádali v jiné zemi o mezinárodní ochranu, mohli být na základě tohoto nařízení přemístěni právě do Rumunska. Ačkoliv žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že „rozhodnutím, jak výslovně vyplývá z výroku, byl totiž zajištěn za účelem předání pouze účastník č. 1 a na nezletilé účastníky řízení dopadá pouze ustanovení § 140 zákona o pobytu cizinců...“ žalobci uvedli, že toto z výroku výslovně nevyplývá. Naopak ze str. 2 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalovaný „rozhodl takto:“ s uvedením všech čtyř žalobců a následným stanovením, že se „zajišťuje za účelem předání do Rumunské republiky.“ Z výrokové části není tedy patrné to, co je uvedeno v odůvodnění, tedy že nezletilí žalobci nebudou předáni do Rumunska. I pokud by tomu tak ovšem bylo, uváděné § 140 zákona o pobytu cizinců ovšem ani na tuto situaci nedopadá. Dle tohoto ustanovení platí, že „provozovatel je oprávněn ubytovat v části s mírným režimem cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči, nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem.“ Žalobce ovšem oficiálně tyto osoby v péči nemá ani nemá žádnou vyživovací povinnost. Zároveň tuto péči lze zajistit jiným způsobem, neboť jelikož se jedná o nezletilé cizince, měli být ubytováni např. v Pobytovém středisku (dále jen PoS) společně s žalobcem a), kde oproti detenčnímu zařízení mají jako děti větší volnost a žijí zde v lepších podmínkách a prostředí, než je tomu v ZZC. Navíc tvrzení žalovaného, že se nejedná „o zařízení pro zajištění cizinců - samostatných mužů“, není přesné, neboť i v současné době jsou (patrně) kvůli nedostatku míst v jiných ZZC na bloku A a B tohoto ZZC zajištěni právě samostatní muži. To ovšem neznamená, že by žalobce a) měl být odtržen od ostatních žalobců a jako jediný předán do Rumunska, resp. jako jediný zůstat v ZZC. Naopak je nadále třeba použít výkladové hledisko nejlepšího zájmu dítěte i ve smyslu zachování celistvosti rodiny, ačkoliv žalobce a) není rodičem žádného z nezletilých, stále je třeba, aby byla zachována tato jednota rodiny. Jestliže žalovaný tvrdí, že v ZZC bude tato jednota rodiny realizována, dojde ovšem následně k tomu, že (pokud výrok skutečně zavazuje pouze žalobce a)) tento žalobce bude předán do Rumunska a nezletilí

příbuzní nikoliv. Dojde tak k popření důvodů, pro které byli nezletilí žalobci umístění do ZZC. Proto bylo potřeba, aby žalovaný zvážil především možnost uložení alternativy spočívající v ubytování v PoS. Žalovaný navíc dále neuvádí, zda je vůbec realizace předání žalobce a) možná s ohledem na zachování zásady jednoty rodiny, pokud by následně po jeho nuceném předání na území České republiky (dále jen ČR) zůstali sami zbylí žalobci. Žalobci nesouhlasili ani se závěry žalovaného o nezbytnosti jejich zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. I dle dikce § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze k zajištění přistoupit pouze tehdy, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalovaný tedy nemá povinnost žalobce okamžitě a v podstatě automaticky zajistit, ale naopak má nejdříve pečlivě zohlednit, zda skutečně není možné přistoupit k mírnějšímu opatření. Dle mezinárodního práva pak platí, že zajištění má být opatření *ultima ratio* a má být tedy spíše výjimkou než pravidlem. Ostatně, omezení osobní svobody je jedním z vůbec nejzásadnějších zásahů do ústavně zaručených práv cizince v čl. 8 Listiny, ke kterému může žalovaný přistoupit. Dále dle čl. 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte platí, že žádné dítě nesmí být nezákonně nebo svévolně zbaveno osobní svobody a zatčení, zadržení nebo uvěznění dítěte se provádí v souladu se zákonem a používá se pouze jako krajní opatření a na co nejkratší možnou dobu. Jak vyplývá z výše uvedeného, naplnění nejlepšího zájmu dítěte pak vyžaduje mimo jiné také jeho přednostní umístění v alternativním, nevězeňském prostředí. Žalovaný měl tedy povinnost zabývat se alternativou k zajištění. Dále i dle čl. 11 odst. 2 Příjímací směrnice přitom platí, že „(z)ajištění nezletilých osob je krajním opatřením, které se použije až tehdy, je-li potvrzeno, že nelze účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření.“ Žalovaný může tedy k zajištění přistoupit až poté, co potvrdí, že nelze účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření. Povinnost zohlednit při vydání rozhodnutí o zajištění také dostupné alternativy přitom byla opakovaně konstatována také domácími soudy. Tato povinnost platí tím spíše v případě zajištění zranitelné osoby nebo dítěte.

V této souvislosti žalobci citovali nálezy Ústavního soudu ze dne 10.5.2017 sp. zn. 111. ÚS 3289/14, neboť mají za to, že v jejich případě by postačovalo uložení mírnějšího opatření, tj. některého z tzv. zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců umožňuje správnímu orgánu uložit čtyři formy mírnějších donucovacích opatření. Žalobci zdůraznili, že postavení žalobců b), c) a d) jako zranitelných (nezletilých) osob je v tomto ohledu zásadní a vyžaduje, aby žalovaný posuzoval možnost uložení alternativního opatření obzvláště pečlivě. Dle názoru žalobců se nabízí zejména otázka, zda by žalovaný neměl v případě zajištěné zranitelné osoby učinit alespoň jeden pokus uložit alternativu zajištění a k samotnému zajištění přistoupit až do té, co by bylo prokázáno, že se daná alternativa ukazuje jako neúčinná (srov. § 46a odst. 3 zákona o azylu, který umožňuje zajištění zranitelného žadatele o mezinárodní ochranu pouze za situace, že cizinec opakovaně a závažným způsobem poruší povinnosti vyplývající ze zvláštního opatření). Pokud žalovaný neučiní alespoň jeden pokus alternativu uložit, je pak třeba trvat na daleko důkladnějším posouzení skutečností, které prokazují, že jiné opatření nelze uložit, než jak je tomu v kontextu úvah o zajištění zletilých osob. K takovému posouzení dle názoru žalobců v jejich případě nedošlo. Žalovaný považuje žalobce za osoby neposkytující dostatečné záruky vzhledem k jejich neoprávněnému vstupu. Uložení některého ze zvláštních opatření by dle jeho názoru nesplnilo svůj účel, neboť výkon předání by tak byl ohrožen. K uvedenému je nutné podotknout, že pokud by byl vstup a pobyt žalobců na území ČR oprávněný, žalovaný by

se k úvahám o jejich zajištění vůbec nedostal. Z pohledu správního orgánu se žalobci tedy stávají automaticky nedůvěryhodnými v případě vstupu bez potřebných pobytových oprávnění. Pokud by však přistoupili na tuto argumentaci, nebylo by možné zvláštní opatření aplikovat v podstatě nikdy. Je tedy třeba trvat na zásadně kvalitnějším odůvodnění nemožnosti uložení zvláštních opatření než obecnými frázemi o neregulérním vstupu žalobců, ze kterého je dovozována celková nevěrohodnost.

Jak již žalobci uvedli výše, ani v odůvodnění nemožnosti uložení zvláštních opatření pak žalovaný nijak nereflektoval, že jsou žalobci b), c) a d) s ohledem na svůj věk zranitelnou osobou. Skutečnost, že je žalobce potenciálně zranitelnou osobou, přitom není z tohoto hlediska zanedbatelná, ale je naopak zcela zásadní a žalovaný byl povinen se jí zabývat. Zároveň nelze pominout i věk žalobce a), který dovršil zletilosti teprve před rokem, čímž je stále velmi blízko k věkové hranici 18 let. Možnost využít alternativy k zajištění umístěním přímo do PoS přitom vyplývá i z důvodové zprávy k příslušné novele ZPC – zákona č. 176/2019 Sb., kterou byla do zákona o pobytu cizinců vložena právě možnost uložení alternativy dle § 123b odst. 1 písm. d). Důvodová zpráva přijatá vládou ČR dne 6.6.2018 k tomu uvádí, že: „V odstavci i se zavádí se nový druh alternativy k zajištění, a to možnost uložit povinnost se zdržovat v konkrétní dobu na místě určeném policií. Tato alternativa rozšiřuje možnosti uložení zvláštních opatření například vůči rodinám s dětmi například v Příjímacím středisku Zastávka u Brna, po kterých je z domácího i mezinárodního odborného prostředí voláno“. S výše uvedeným se ztotožnil také Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) v rozhodnutí č.j. 7 Azs 417/2019-60 ze dne 21.5.2020. Možnost využít PŘS Zastávka jako alternativu k zajištění přitom výslovně shledal nejen ve vztahu k rodinám s dětmi, ale i ve vztahu k dalším zranitelným skupinám: „Z uvedeného je zřejmé, že zákonodárce toto zvláštní opatření zavedl právě pro případy, kdy se pobyt v zařízení pro zajištění cizinců jeví jako nadmíru přísné opatření, především pak v případě zranitelných osob (což je zjevné i z důvodové zprávy, která uvádí typický případ zranitelných osob, tj. rodiny s dětmi), které by měly být primárně chráněny před eventuálními nepřiměřenými důsledky pobytu v zařízení pro zajištění cizinců. S ohledem na okolnosti posuzované věci stěžovatelka splňovala předpoklady pro ukončení jejího zajištění při současném uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, spočívajícího v uložení povinnosti zdržovat se ve vhodném příjímacím či pobytovém středisku a být ve stanovené době přítomna za účelem provedení pobytové kontroly. Příkladem pak může být právě Příjímací středisko Zastávka u Brna, které dle veřejně dostupných informací poskytuje ubytování, stravu, základní hygienické potřeby a lékařskou péči, a kde žadatelé mají k dispozici sociální a psychologické služby a mohou se účastnit volnočasových aktivit, navštěvovat výtvarné dílny apod. Současně není možné příjímací středisko zcela volně opustit, čím: by byl naplněn zájem na ochraně veřejného pořádku, tedy i účel zajištění.“ Žalobci také upozornili, že již v roce 2012 Výbor OSN pro práva dítěte (dále jen Výbor) konstatoval, že detence dítěte pouze na základě jeho nebo rodičova migračního statusu je porušením práva dítěte a je vždy v rozporu s principem nejlepšího zájmu dítěte. Tento standard následně Výbor v roce 2017 oficiálně kodifikoval. Výbor přitom uvedl, že čl. 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte sice umožňuje zbavení osobní svobody dítěte jako ultima ratio na nejkratší možnou dobu, vztahuje se nicméně ke zbavení osobní svobody v kontextu trestní odpovědnost. Naproti tomu jednání spočívající v neregulérním vstupu nebo pobytu (které je i dle práva ČR pouze přestupkem) nemůže mít za žádných okolností obdobné důsledky jako jednání spočívající v páčání trestné činnosti. Proto možnost zbavení osobní svobody dítěte jako ultima ratio, která se může aplikovat v kontextu soudnictví ve věcech mládeže, se neaplikuje v kontextu

imigračního řízení, protože by to odporovalo nejlepšímu zájmu dítěte a jeho právu na rozvoj. Výbor přitom konstatoval, že *„děti by neměly být kriminalizovány nebo podrobovány represivním opatřením z důvodu pobytového statusu svých rodičů. Zajištění dětí v důsledku pobytového statusu jejich rodičů nebo jich samých zakládá porušení jejich práv“*. Státy by měly dle názoru Výboru nadále zajistit, aby jejich migrační politika, právní předpisy a opatření respektovaly právo dítěte na rodinný život a aby žádné dítě nebylo odloučeno od svých rodičů, ledaže by to bylo v nejlepším zájmu dítěte. Výbor dále dodal, že zásada zachování celistvosti rodiny není důvodem pro zajištění dětí a pro celou rodinu by mělo být nalezeno alternativních opatření. Obdobná konstatování jsou obsažena i v Doporučení Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z roku 2012, v němž se uvádí, že *„zacházení s dětmi žadatelů o azyl se musí řídit etickými zásadami péče a nikoli vynucováním dodržování zákonů, což se týká i dětí v rodinách, přičemž základním hlediskem je zájem dítěte. Extrémní zranitelnost dítěte je hledisko, které má přednost před postavením „nelegálního cizince“*. Podobně k problematice zajišťování dětí přistupuje i Výbor Rady Evropy proti mučení, podle kterého *„zajištění dětí možno zřídka ospravedlnil a primárním cílem zajištění dětí nemůže být nedostatek pobytového statusu.“* Skutečnost, že imigrační detence dětí by měla být z principu zakázána vždy, nad to v posledních letech opakovaně konstatovala celá řada orgánů OSN, mimo jiné například Pracovní skupina OSN k svévolnému zadržování v roce 2015 a 2018, Zvláštní zpravodaj OSN pro mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání v roce 2018" a celou jednu zprávu danému tématu věnoval v roce 2020 i Zvláštní zpravodaj OSN pro lidská práva migrantů. V neposlední řadě je třeba odkázat také na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen **ESLP**) věnující se zajišťování rodin s dětmi. Podle ESLP je zajištění dítěte doprovázeného rodinnými příslušníky možné jenom za velmi výjimečných okolností, a to jenom na dobu nezbytně nutnou. Zdaje zajištění rodiny s dítětem v souladu s EÚLP, pak ESLP posuzuje na základě tří kumulativních faktorů: (1) věku dítěte. (2) délky zajištění a (3) podmínek zajištění. Jak žalobci ukazují níže, i dle aktuální judikatury ESLP je přípustnou délkou zajištění dítěte doba maximálně několika dnů. Déle trvající zbavení osobní svobody v prostředí imigrační detence způsobuje dětem pocity strachu, stresu a nejistoty, která přesahuje minimální práh závažnosti podle čl. 3 EÚLP a dochází tak k porušení zákazu špatného zacházení. Zvýšená ochrana se přitom vztahuje i na osoby blízké se věku dospělosti, neboť například i 17letá osoba je nadále dítětem ve smyslu mezinárodních standardů.

Dále žalobci namítali, že žalovaný porušil ustanovení § 129 odst. 1 ZPC ve spojení s čl. 8 odst. 2 LZPS a čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP, neboť se dostatečným způsobem nezabývá otázkou, zda je naplnění účelu zajištění alespoň potenciálně možné. Pokud totiž žalovaný v rozhodnutí uvádí, že ponechává v ZZC nezletilé žalobce společně se zletilým žalobcem, neuvádí ovšem následně, jaký dopad bude mít případné nucené předání zletilého žalobce na ostatní nezletilé. V tomto ohledu měl žalovaný zvážit nejlepší zájem dítěte u nezletilých žalobců. Jak ale vyplývá z napadaného rozhodnutí, k tomu žalovaný neuvedl ničeho. Zvláště pokud žalobce a) jasně uváděl, že v Rumunsku nikdy nebyl a nikde o mezinárodní ochranu nežádal. Úkon zajištění je vždy spjat s jeho účelem, jímž je předání cizince do jiného členského státu EU. Pokud neexistuje účel, tedy reálná možnost předání uskutečnit, zajištění tak pozbývá svého smyslu a stává nezákonné. Ačkoliv žalovaný nemá s ohledem na časovou tíseň pro vydání rozhodnutí prostor detailně se zabývat azylovým řízením v dané zemi, musí si udělat alespoň předběžný obrázek o tom, zda je realizace transferu s ohledem na mezinárodněprávní závazky a situaci toho konkrétního cizince alespoň potenciálně možná (srov. např. rozhodnutí NSS č.j. 2 Azs 6/2017-19 ze dne 26.1.2017,

rozhodnutí NSS č.j. 4 Azs 248/2019 - 65 ze dne 22.4.2020). V případě Dublinských transferů je pro posouzení překážek vycestování relevantní čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Dle toho platí, že žadatele nelze přemístit do jiného členského státu, který by byl za normálních okolností příslušný pro posouzení jeho žádosti, pokud existují závažné důvody se domnívat, že v daném členském státě dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

S povinností posoudit alespoň předběžně, zda je předání žalobců do Rumunska z hlediska mezinárodních závazků ČR alespoň potenciálně možné, se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal nedostatečným způsobem, zejména pak nijak nezohlednil, že žalobce a) je zde společně se svými třemi nezletilými příbuznými a je tak jejich jedinou zletilou osobou, která za ně může jednat. Konstatování žalovaného, že „v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly předání Účastníků řízení do Rumunské republiky...“ shledává žalobce nedostatečným. Správní spis, ani odůvodnění neobsahuje žádné konkrétní informace, z čeho žalovaný vycházel ohledně azylového systému v Rumunsku. Zároveň dle uvedení množného čísla („účastníků řízení“) je znovu patrné, že je výrok rozhodnutí skutečně zaměřen na veškeré žalobce, nikoliv jen na žalobce a), jak v odůvodnění tvrdil žalovaný. V tomto smyslu je tak rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť není patrné, komu je výrok o zajištění směřován.

Ačkoliv žalobci tedy neví, zda mají být předáni všichni, z opatrnosti uvádějí, že povinnost zohlednit při posuzování možnosti realizace transferu také věk předávané osoby přitom v nedávné době konstatoval NSS. Ten v rozhodnutí č.j. 5 Azs 166/2020 - 54 ze dne 8.2.2021 uvedl, že „skutečnost, že stěžovatel b) byl v době zajištění nezletilý, žalovaná zcela ignorovala. Z výše citovaného je však zřejmé, že žalovaná byla naopak povinna v napadených rozhodnutích zohlednit zájem nezletilého stěžovatele b) - byla tedy povinna na věc nazírat optikou, která bude v co největší míře respektovat potřeby nezletilých dětí. To jinými slovy znamená, že při hodnocení potenciality předání stěžovatelů do Rumunska (příp. do Rakouska) se žalovaná měla zabývat nejen obecnými aspekty rumunského (příp. rakouského) azylového řízení, ale měla se zaměřit právě na specifika těchto řízení ve vztahu k nezletilým žadatelům o mezinárodní ochranu, (...) Nicméně s ohledem na Úmluvu o právech dítěte nelze připustit, aby žalovaná skutečnost o nezletilosti zajišťovaného cizince v¹ rozhodnutí o zajištění zamlčela a nijak ji v tomto rozhodnutí nezohlednila. Dlužno pak připomenout, že Nejvyšší správní soud toto pochybení žalované nevytéká poprvé - viz rozsudky ze dne 22. 4. 2020, č. j. 4 Azs 248/2019 - 65, či ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 220/2019 - 60. v nichž se stejně kriticky vyjádřil k tomu, že žalovaná při rozhodování o zajištění a o prodloužení zajištění cizinců za účelem předání nezohlednila nezletilost jednoho z nich.“ Z výše uvedených důvodů požádali žalobci o zrušení napadeného rozhodnutí.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 4.8.2022 č.j. KRPP-114847-8/ČJ-2022-030022** žalovaný rozhodl tak, že byli žalobci podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěni za účelem předání do Rumunské republiky podle právního předpisu Evropské unie (viz shora Dublinské nařízení) a doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 4.8.2022 v 02:00 hodin. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 3. srpna 2022 ve 23:30 hod. na kontrolní stanoviště doprovodila stahovací hlídka nákladní vozidlo s tureckými registračními značkami. Hlídka provedla pobytovou kontrolu posádky vozidla dle § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (dále jen **pobytová**

kontrola) a došlo také ke kontrole nákladového prostoru, kde bylo zjištěno 27 osob. Součástí 27 odhalených osob byli také žalobci. Dále bylo zjištěno, že se tyto osoby nacházejí na území ČR bez oprávnění k pobytu, a proto byly dne 4. srpna 2022 v 02:00 hod. zajištěny dle § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 ZPČR a všechny zajištěné osoby byly za pomoci autobusu Hasičského záchranného sboru ČR eskortovány na Policii ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort do Plzně, kde jim bylo provedeno snímání daktyloskopických otisků a otisky porovnány v systému EURODAC, kde byla nalezena shoda záznamů u účastníka řízení č. 1, tj. žalobce a), a u účastníka řízení č. 2, tj. žalobce b), - to znamená, že tito dva účastníci řízení jsou žadateli o mezinárodní ochranu v jiném členském státu Evropské unie (dále jen EU), konkrétně v Rumunsku.

V protokolu o podaném vysvětlení dle § 167 zákona o pobytu cizinců ze dne 4.8.2022 (dále jen **protokol**) se účastník č. 1 vyjádřil nejen do řízení vedeného s jeho osobou, ale také se vyjádřil za všechny ostatní nezletilé členy svojí rodiny tj. za účastníka řízení č. 2, 3, tj. žalobce c), a 4, tj. žalobce d). Mimo jiné uvedl, že ze Sýrie vycestoval asi dne 4.7.2022 společně se svým synovcem M. A., nar. X, st. přísl. X – účastník č. 3. Účastník č. 1 cestoval bez cestovního dokladu, nemá ho vůbec vydaný. V současné době není schopen žádným způsobem prokázat svoji totožnost. Účastník č. 3 také nemá žádný vydaný doklad. Rovněž není schopný prokázat svoji totožnost. Účastník č. 3 má rodiče v Sýrii, oni souhlasili s tím, aby cestoval s účastníkem řízení č. 1. Ze Sýrie do Turecka se dostali sami bez převaděče. V Turecku byli asi 10 dní a setkali se s dalšími příbuznými. Do jejich skupiny ještě přibyli bratranec účastníka č. 1 – M. R. O., nar. X, st. přísl. X – účastník řízení č. 4, ten už byl v Turecku asi týden, když tam přijeli. Má vydaný platný cestovní pas Sýrie č. N015199159 a jeho rodiče jsou v Sýrii. Ještě k nim přibyl synovec účastníka č. 1 – M. A., nar. X, st. přísl. X – účastník č. 2, ten má rodiče v Turecku. Účastník č. 2 nemá žádné doklady, není schopný prokázat svoji totožnost. Z Turecka všichni čtyři odjeli asi 14.7.2022 kamionem. Nastoupili do něj ještě v Turecku. Převaděči zaplatili cestu z Turecka do Spolkové republiky Německo (dále jen **Německo**) každý za sebe 8000,- Euro. Zaplatili to za ně jejich rodiče nebo další jiní příbuzní. Kamionem z Turecka jeli asi 24 hod., byli tam jen oni čtyři. Po 24 hodinách je vysadili na neznámém místě v noci a ubytovali je v nějakém hotelu, nesměli se na nic ptát a být potichu. Neví, v jaké to bylo zemi, tam zůstali 3 dny. Byli vyčerpaní, před tím vůbec nejedli ani nespali. Potom někdy v noci, neví, kdy přesně to bylo, nastoupili do dalšího kamionu, byli ukryti mezi nějakými krabicemi. Zase nesměli mluvit a být potichu, jinak by je vysadili. Jeli opět jen oni čtyři asi 12 hodin, na neznámém místě je vysadili, ubytovali je a nechali je tam 4 dny. Potom je nějaký den, neví přesně, kdy to bylo, posadili do osobního vozidla a to je odvezlo někam k lesu a tam asi hodinu čekali, než přijel další kamion. Do kamionu nastoupili oni čtyři a také všichni ostatní, kteří byli kontrolováni v kamionu ze strany policie. Nejdříve ty ostatní neviděli, byli schovaní ve tmě v lese. Ale když přijel kamion, všichni se seběhli a všichni společně do kamionu nastoupili. Tímto kamionem jeli asi 2 dny. Neví, kde a v jaké zemi nastoupili, ani kudy jeli. Až v noci dne 4.8.2022 je kontrolovala policie a z kamionu je vysadili. Ani neví, v jaké zemi jsou a co s nimi bude. Účastník č. 1 nemá povolený žádný oprávněný pobyt v žádné zemi EU a je si vědom toho, že na území ČR je neoprávněně. Nikdo z účastníků nemá oprávněný pobyt v žádné zemi EU. Cílem jejich cesty bylo Nizozemí, kde má účastník č. 1 několik bratranců, kteří již mají povolený pobyt. Do Nizozemí cestovali proto, že si tam chtěli požádat o mezinárodní ochranu. Neučinili žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Svého neoprávněného pobytu si jsou vědomi, ale mysleli si, že když cestují jako uprchlíci,

tak nemusí mít vízum, jejich cílovou zemí bylo Nizozemí, ČR jen projížděli. V ČR nemají žádné příbuzné. Účastník č. 1 cestuje s ostatními třemi účastníky, jsou to jeho nezletilí příbuzní, které doprovází na jejich společné cestě do Nizozemí se souhlasem a s vědomím jejich rodičů. Ze Sýrie odcestovali dne 4.7.2022 z důvodu války v Sýrii. Do Sýrie nechtějí vycestovat dobrovolně, je tam válka a není tam bezpečno, chtějí pokračovat do Nizozemí, tam si chtějí požádat o azyl. Žijí z úspor, mají u sebe hotovost asi 300,- Euro. Nedokázali vysvětlit, proč jim byla nalezena shoda s odebranými otisky prstů v Rumunsku, když v Rumunsku nikdy nebyli. Nikdy jim také nebyly odebrány otisky prstů až dne 4.8.2022 na policii v ČR. Jsou zdraví, s ničím se neléčí. Do Sýrie se vrátit nehodlají. Adresu v ČR nemají. Chtějí, aby byli všichni propuštěni a mohli pokračovat dál na svojí cestě do Nizozemí. Z důvodu přítomnosti nezletilých osob byla sepisování protokolu přítomna pracovnice Orgánu sociálně-právní ochrany dětí Magistrátu města Plzně, která neměla žádné doplňující otázky a do protokolu se nevyjádřila.

Všichni účastníci řízení na území ČR pobývali bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyli oprávněni. Dle výsledku daktyloskopování na stanici LSS 3000 probíhá v Rumunsku řízení o mezinárodní ochraně (shoda EUODAC) s účastníkem č. 1 a s účastníkem 2. jsou tedy dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do jiného členského státu EU. Povinnost Rumunska převzít účastníky řízení vyplývá čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 604/2013. Podle článku 18 odst. 1 písm. b) nařízení EU č. 604/2013, je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Z výše uvedeného je zřejmé, že jsou splněny podmínky zajištění cizinců podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože účastníci řízení budou předáni podle přímo proveditelného právního předpisu EU, konkrétně podle nařízení EU č. 604/2013. Podle článku 28 odst. 1 nařízení EU č. 604/2013 členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ně vztahuje řízení podle tohoto nařízení. Podle článku 28 odst. 2 nařízení EU č. 604/2013 členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za cílem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu EU; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Správní orgán podle článku 28 odst. 2 nařízení č. 604/2013 posuzoval, zda existuje vážné nebezpečí útěku a zda je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Při zvažování, zda existuje vážné nebezpečí útěku, byl správní orgán veden těmito úvahami: Vážným nebezpečím útěku se podle čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 rozumí existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se za vážné nebezpečí útěku zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu

vázaného přímo použitelným předpisem EU, nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU přímo nesousedícího s ČR, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. K tomu správní orgán konstatoval: Všichni účastníci řízení pobývali dne 4.8.2022 na území ČR bez oprávnění k pobytu. Účastník č. 1, 2 a 3 pobývali na území ČR bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyli oprávněni. Účastník č. 1 v protokolu uvedl, že v případě ukončení zajištění se nechce vrátit zpět do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu, neboť údajně ani v Rumunsku nikdy nebyl, ale odcestuje dále do Nizozemí, kam původně chtěli jet. Účastník č. 1 v protokolu uvedl, že územím ČR pouze projížděli na své cestě do Nizozemí. Na území ČR je poprvé a není schopen uvést žádnou adresu pobytu na území ČR. Nemá již žádné prostředky k vycestování, má u sebe pouze hotovost asi 300.- Euro. Účastník č. 1 není oprávněn k pobytu na území členských států, přes které by cestoval z ČR do Rumunska, tj. nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu vycestovat. Na základě výše uvedených skutečností je z jednání účastníka č. 1 zřejmé, že existuje vážné bezpečí útěku, tak jak je uvedeno v § 120 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

Při zvažování přiměřenosti zajištění byl správní orgán veden těmito úvahami: Dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Účastník č. 1 v protokolu uvedl, že se nechce vrátit do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu, neboť údajně ani v Rumunsku nikdy nebyl, ale odcestuje dále do Nizozemí, kam původně chtěli jet, přestože není oprávněn ke vstupu na území Nizozemska. Z tohoto důvodu správnímu orgánu nezbylo než konstatovat, že dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu správní orgán zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží. Žalovaný je přesvědčen, že zajištění je přiměřené konkrétním okolnostem případu, protože jak chování účastníka č. 1 vyplývá důvodné podezření, že azylovou proceduru zneužívá. Jako žadatel o mezinárodní ochranu byl povinen setrvat ve státě, kde o mezinárodní ochranu požádal, což porušil. Na další cestu se vydal společně se svými ostatními nezletilými členy rodiny v úkrytu ve vozidle, ačkoli neměl žádné pobytové oprávnění v jiných členských státech. Účastník č. 1 i ostatní nezletilí účastníci řízení, kteří ho doprovází, chtějí ve své cestě pokračovat a mají v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

Podle článku 28 odst. 3 nařízení EU č. 604/2013 zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku utržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Žalovaný se v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150, 2524/2012 Sb., NSS) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatoval, že v době rozhodování mu nejsou známe žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníků řízení do Rumunska. Na základě znění nařízení EU č. 604/2013 se žalovaný důvodně domníval, že Rumunsko je povinno účastníky převzít. Jedinou překážkou, proč nebyli účastníci předáni ihned, jsou lhůty stanovené v nařízení. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit a to i opakovaně, v řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí první úkonem v řízení. Podle § 129 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, je policie povinna jednat tak, aby byl cizinec předán nejbližším možným termínem ode dne zajištění. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Doba zajištění byla stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti správního orgánu s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech. Dále správní orgán přihlédl ke článku 28 odst. 3 nařízení EU č. 604/2013, kde je dále uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Po podání žádosti „Dublinským střediskem“ (lhůta 30 dní) má přebírající strana na odpověď lhůtu dvou týdnů (14 dní) od okamžiku obdržení žádosti a následně lhůtu týdnů (42 dní) od vyhovění žádosti na přijetí žadatele.

Po zvážení všech výše uvedených skutečností správní orgán v souladu s lhůtou na podání žádosti (Dublinským střediskem) v souladu s § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu zajištění na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. konkrétně od 4.8.2022 od 02:00 hodin, kdy byli zajištěni dle § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 ZPČR. Stanovená doba zajištění je dostatečná k realizaci předání účastníků řízení dle nařízení EU č. 604/2013. Při rozhodování o době zajištění dále správní orgán vycházel z ustálené judikatury (7 As 97/2012-26, NSS) a zabýval se účinným zajištěním práva účastníka řízení na soudní kontrolu důvodů trvání zajištění. Žalovaný upozornil na to, že bude průběžně zkoumat, zda důvody zajištění trvají, nastanou-li skutečnosti uvedené § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění bezodkladně ukončeno. Závěrem správní orgán konstatoval, že při svém rozhodování vážil všechny v době rozhodování známe skutečnosti a vážil všechny podmínky zajištění účastníků řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Správní orgán hodnotil všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva a bez pohybností rozhodl, že jsou splněny důvody pro zajištění účastníků řízení podle § 129 odst. 1 ve s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a podle nařízení EU č. 604/2013.

Vzhledem k tomu, že s účastníkem č. 1 cestovali i nezletilí členové jeho rodiny, rozhodl orgán podle § 27 odst. 2 správního řádu označit ostatní členy jeho rodiny za další účastníky řízení (č. 2, č. 3 a č. 4) a to z důvodu, že mohou být rozhodnutím o zajištění účastníka řízení přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech. Tímto rozhodnutím však nejsou nezletilí účastníci řízení (č. 2, č. 3 a č. 4) zbaveni osobní svobody. Tímto rozhodnutím, jak výslovně vyplývá z výroku, byl totiž zajištěn za účelem předání pouze účastník č. 1 a na nezletilé účastníky řízení dopadá pouze ustanovení § 140 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je provozovatel zařízení pro zajištění cizinců oprávněn ubytovat v části s mírným

režimem cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči, nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem. Pokud k ubytování dojde, pobývá tento cizinec v zařízení v režimu ubytovaného cizince (viz. Rozsudek NSS č.j. 7 As 103/2011 ze dne 30.9.2011).

Z hlediska hodnocení dopadu tohoto umístění na soukromý a rodinný život i v kontextu čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod uvedl správní orgán následující: Rodina bude umístěna pohromadě v rámci jednoho zařízení, bude tedy moci realizovat rodinný život v rámci zařízení, tj. budou respektovány základní aspekty rodinného života. Rodině bude poskytnuto samostatné ubytování v odpovídající kvalitě, dostupné je vybavení pro péči o děti všech věkových kategorií, zařízení je plně vybaveno pro trávení volného času pro zajištěné rodiny a zejména s otevřením nového bloku pouze pro rodiny s dětmi dochází k minimalizaci viditelných bezpečnostních opatření narušující rodinný život. Správní orgán zohlednil i nejlepší zájem dítěte v kontextu Úmluvy o právech dítěte. V jeho rámci uvedl, že primární složkou je zachování jednoty rodiny, tj. umístění dítěte do stejného zařízení jako jeho příbuzných - zde správní orgán odkazuje na hodnocení možnosti vést rodinný život i v zařízení výše. Ač účastník č. 1 nedisponuje žádnými doklady totožnosti, ze kterých by vyplývalo, že ostatní účastníci řízení jsou jeho příbuzní, lze předpokládat, že tito účastníci jsou skutečně jeho příbuzní a cestují s ním. I přes tuto pouhou domněnku nepřikročil správní orgán k oddělení nezletilých účastníků řízení od účastníka č. 1 a jejich umístění do speciálního zařízení určeného pouze pro děti. Další složkou nejlepšího zájmu dítěte, které se správní orgán při svých úvahách věnoval, je to, že o zajištění účastníka č. 1 rozhodl až po náležité úvaze o možnosti uložit namísto zajištění zvláštní opatření za účelem vycestování. Správní orgán si je vědom toho, že zajištění má být použito až jako krajní prostředek k dosažení účelu. Možností uložit zvláštní opatření se zabývá v jiné části odůvodnění tohoto rozhodnutí. Podotkl však, že ze zjištěného skutkového stavu - zejména z výpovědi samotných účastníků řízení - je nezpochybnitelný úmysl pokračovat v cestě do cílové země, ostatně za cestu do své vybrané cílové země cizinci zaplatili horentní sumy. Riziko útěku je proto nezpochybnitelné. Vzhledem ke zjištěným důvodům cesty do cílové země je šance, že by se podařilo osoby „sloučit“ v rámci dublinského řízení, velmi nízká, akceptaci dožádané strany lze vzhledem k situaci téměř vyloučit. Přislíbit tedy osobám reálnou možnost legálního předání do cílové země tedy není možné, a nelze proto očekávat, že osoby dobrovolně vyčkají na území ČR a zmaří tak svou nemalou investici. Sami cizinci uvedli, že jsou si vědomi neoprávněnosti svého počínání.

Správní orgán tak rozhodl o zajištění, důsledkem je ubytování nezletilých účastníků řízení společně s účastníkem č. 1. Délka zajištění byla právě i s ohledem na nejlepší zájem dítěte stanovena co nejkratší, přičemž nebylo přikročeno rovnou ke stanovení maximální délky zajištění. Délka zajištění byla stanovena s ohledem na nutné úkony, které bude třeba v době zajištění provést. Dále správní orgán přistoupil k posouzení podmínek v zařízení z hlediska čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z úřední činnosti je mu o zařízení, kam bude rodina umístěna, známo následující: V současné době se jedná pouze o jedno Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, které je určeno speciálně pro ubytování rodin s dětmi. Vhodnost zařízení pro tyto účely správní orgán poměřuje na základě následujících kritérií: Zařízení je určeno speciálně pro rodiny s dětmi. K 1.7.2018 došlo k otevření zcela nového bloku pouze pro rodiny s dětmi. I když se v jiné části zařízení oddělené od části pro rodiny s dětmi nacházejí i jiné kategorie cizinců např. samostatné ženy, nejedná se o zařízení pro zajištění cizinců - samostatných mužů. Uvedené

zařízení je uzpůsobeno právě pro zajištění rodin s dětmi. Žalovaný dále uvedl veškeré vybavení a výhody pro rodiny s dětmi nacházející se v ZZC. Účastník č. 1 v protokolu uvedl, že nemá zajištěné ubytování ani pro sebe ani pro nezletilé účastníky č. 2, č. 3 a č. 4 a požaduje, aby byli umístěni s celou rodinou v zařízení pro zajištění cizinců. Z uvedeného důvodu správní orgán dospěl k závěru, že zajištěním účastníka č. 1 a ubytováním ostatních nezletilých členů jeho rodiny do Zařízení pro zajištění cizinců nedojte k porušení práv na rodinný život žádného účastníka řízení a toto zajištění není nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.8.2022** nejprve uvedl, že po obdržení žaloby provedl prověrku, zda důvody zajištění trvají a došel k závěru, že tomu tak není a **žalobce dne 16. srpna 2022 ze zajištění propustil**. K tomuto závěru žalovaný došel, neboť zjistil, že administrativním pochybením při zpracovávání rozhodnutí došlo k chybě ve výroku. Žalovaný označil na straně 2 rozhodnutí všechny čtyři účastníky řízení jako osoby, které zajišťuje za účelem předání do Rumunska podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Účastníci řízení (žalobci b) až d)) jsou nezletilými osobami a v této části výroku rozhodnutí neměli figurovat. Takto vznikla situace, kdy žalovaný zajistil nezletilé osoby, přestože k tomu nebylo zákonné oprávnění. Nic na tom nemění ani to, že v odůvodnění rozhodnutí správně popisuje, že nezletilí účastníci řízení (žalobci b) až d)) nejsou omezeni na osobní svobodě, ale pouze ubytováni dle § 140 zákona o pobytu cizinců. Po tomto zjištění žalovaný zajištění a pobyt všech žalobců v zařízení pro zajištění cizinců neprodleně ukončil. To, že jde o chybu a nikoliv o úmysl, vyplývá i z dalších dokumentů ve spise. V Požadavku na umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců (pořadové číslo 13) je jako zajištěný cizinec uveden žalobce a), ostatní žalobci jsou označeni jako ubytovaní, obdobně na Příkazu k zajištění a umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců (pořadové číslo 16). Správní orgán nestanovil dobu zajištění retroaktivně. Podle § 125 zákona o pobytu cizinců se doba zajištění počítá od okamžiku omezení osobní svobody. Vzhledem k tomu, že nezletilé osoby neměly být zajištěny, ale pouze ubytovány, měl správní orgán za to, že ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, postačí vyjádření zletilého člena rodiny, a na tomto stanovisku setrvává. Ani přítomný pracovník orgánu sociálně právní ochrany dítěte neměl proti tomuto postupu námitky. V případě žalobců a) a b) porovnáním otisků prstů v informačním systému EURODAC byla zjištěna shoda se záznamem v Rumunsku, otisky prstů nelze zaměnit. Tvrzení žalobců o tom, že v Rumunsku nikdy nebyli, se nezakládá na pravdě. Možné je, že nevěděli, že jsou v Rumunsku, ale je nesporné, že tam požádali o mezinárodní ochranu, jinak by jejich otisky nemohly být zavedeny do EURODACu. Žalovaný zopakoval, že k zajištění žalobců c) a d) nemělo dojít, měli být pouze ubytováni podle § 140 zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o situaci, kdy jen část rodiny má být podle tzv. dublinských pravidel předána do jiného členského státu za účelem vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, je na příslušných orgánech (dublinských střediscích), aby vydiskutovali, jak postupovat. Správní orgán došel k závěru, že zajištění a ubytování v ZZC Bělá Jezová je přiměřené. Dále žalovaný uvedl, že nemá informace, že by azylový systém v Rumunsku trpěl takovými nedostatky, že by nebylo možné předat nezletilé zpět do Rumunska. Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobě vyhověl.
5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 4.8.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.8.2022 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 4.8.2022 bylo všem žalobcům předáno do vlastních rukou dne 4.8.2022.

6. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech zajištění cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobci domáhali z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nežádali ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).
8. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
9. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
10. Nejprve soud uvádí, že dle § 124 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *je-li rozhodováno o zajištění nezletilého cizince bez doprovodu (§ 180c), ustanoví mu policie neprodleně opatrovníka. Policie o ustanovení opatrovníka nezletilého cizince bez doprovodu vyrozumí a poučí jej o úkolech opatrovníka.*
11. Dle § 180c zákona o pobytu cizinců *se pro účely tohoto zákona se rozumí nezletilým cizincem bez doprovodu cizinec ve věku 15 až 18 let, který přicestuje na území bez doprovodu zletilé osoby odpovídající za něj podle právního řádu platného na území státu, jehož občanství cizinec mladší 18 let má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, na území státu jeho posledního bydliště, a to po takovou dobu, po kterou se skutečně nenachází v péči takovéto osoby; nezletilým cizincem bez doprovodu se rozumí i cizinec mladší 18 let, který byl ponechán bez doprovodu poté, co přicestoval na území.*
12. Žalobce a) sám v protokolu uvedl, že je bratrancem žalobce d) a strýcem žalobců b) a c). Soud tedy musí zdůraznit, že žalobce a) není osobou odpovídající za nezletilé žalobce dle právního řádu na území státu, jehož občanství mají nezletilí žalobci. Žalovaný výrazně pochybil, když neustanovil nezletilým žalobcům opatrovníka pro řízení před správním orgánem dle § 124 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, byť při sepisování protokolu byla přítomna pracovnice Orgánu sociálně právní ochrany dětí Magistrátu města Plzně.

13. Je pravdou, že zákon o pobytu cizinců přiznává obecně procesní způsobilost cizinci starším 15 let, jak je uvedeno v § 178 zákona o pobytu cizinců. Jak ale uvedla také veřejná ochránkyně práv ve své zprávě ze dne 3.8.2016 sp. zn.: 6610/2015/VOP/HL „Právní úprava v zákoně o pobytu cizinců je v tomto ohledu nedokonalá. Podle § 29 odst. 1 správního řádu každý je způsobilý činit v řízení úkony samostatně (dále jen "procesní způsobilost") v tom rozsahu, v jakém mu zákon přiznává svéprávnost. Ve vztahu k dětem správní řád zakotvuje v § 29 odst. 4, že "v řízení, jehož účastníkem je nezletilé dítě, které je schopno formulovat své názory, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn názor nezletilého dítěte ve věci. Za tím účelem správní orgán poskytne dítěti možnost, aby bylo vyslyšeno buď přímo, nebo prostřednictvím zástupce nebo příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Vyžaduje-li to zájem dítěte, lze jeho názor zjistit i bez přítomnosti rodičů nebo jiných osob zodpovědných za výchovu dítěte. V takovém případě správní orgán k úkonu přibere jinou vhodnou dospělou osobu. K názoru dítěte správní orgán přihlíží s přihlédnutím k jeho věku a rozumové vyspělosti". Podle § 178 zákona o pobytu cizinců se pro účely tohoto zákona za procesně způsobilého považuje "cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat". Při stanovení procesní způsobilosti by tak správní orgán měl nejdříve posoudit, zda dítě starší 15 let je schopno projevit svou vůli a samostatně jednat. Jelikož řízení o vyhoštění či zajištění má zásadní dopad na život dětí, právní úprava jako pojistku pro děti bez doprovodu v těchto případech stanoví, že pro tato řízení jim bude stanoven opatrovník. Tato právní úprava byla do zákona vložena zákonem č. 428/2005 Sb. ve vztahu k zajištění cizince a poté zákonem č. 427/2010 Sb. ve vztahu k vyhoštění.“ Soud má tedy za to, že v tomto případě jsou žalobci b), c) a d) nezletilými cizinci bez doprovodu. Ve vztahu k zajištění těchto cizinců měl žalovaný, jak již soud uvedl výše povinnost ustanovit jim opatrovníka pro správní řízení.
14. Nejprve soud musí uvést, že žalovaný zajistil pouze žalobce a), i když tato skutečnost není zcela zřejmá z výroku napadeného rozhodnutí, avšak z odůvodnění napadeného rozhodnutí a ze správního spisu je jasné, že mělo dojít a došlo toliko k zajištění žalobce a). Nezletilí žalobci byli pouze ubytováni společně s žalobcem a) v ZZC, kde ale nebyli omezeni na svobodě. Toto vyplývá také z požadavku na umístění cizince do ZZC ze dne 4.8.2022.
15. Soud se dále zabýval první námitkou žalobců, týkající se počátku doby zajištění. Jak žalobci sami uvedli, jednalo se případ „přezajištění“. Žalobci uvedli, že nemůže dojít k zajištění ex tunc. Toto tvrzení, ale není pravdou, když jak je uvedeno v § 125 odst. 1 doba zajištění se počítá od okamžiku omezení osobní svobody. K tomu se vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 10.4.2014 č.j. 2 As 115/2013-59 kde uvedl, že „Předchází-li zajištění dle § 124b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zajištění v režimu § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, je počátek zajištění nutno odvíjet již od tohoto okamžiku omezení osobní svobody cizince. Pokud jde o určení konce běhu lhůty určené v rozhodnutí o zajištění, při absenci výslovného pokynu zákona je nutno vykládat tuto otázku způsobem pro zajištěného cizince nejpříznivějším; do doby zajištění je tak nutno počítat každý, i jen započatý, den, kdy byl omezen na svobodě.“ nebo dále v rozsudku ze dne 2.4.2013 č.j. 6 As 146/2013-44 kde NSS uvedl, že „Povinnost cizince setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je ve své podstatě zajištěním, resp. zbavením osobní svobody. Trvání této povinnosti nesmí (za běžných okolností) v souhrnu s další dobou zajištění, jež předcházelo podle § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, překročit 180 dnů. Maximální dobu zajištění nelze prodlužovat tím, že cizinec bude „přezajišťován“ v režimech různých zákonů, aniž by pro přechody mezi zajišťovacími režimy a pro sčítání maximálních lhůt omezení osobní svobody existovala

dostatečně kvalitní, přesná a předvídatelná zákonná úprava.“ Dle úředního záznamu ze dne 4.8.2022 vyplývá, že žalobci byli zajištěni dne 4.8.2022 v 2:00 společně s dalšími 23 osobami, a to dle § 27 odst. 1 písm. d) a § 27 odst. 2 ZPČR. Z toho důvodu je počátek doby zajištění uvedený v napadeném rozhodnutí stanoven řádně a tato námitka je nedůvodná.

16. Žalovaný nevyslechl nezletilé žalobce z důvodu, že nerozhodoval o jejich zajištění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu je zřejmé, že v nejlepším zájmu dětí žalovaný nechal přemístit a ubytovat nezletilé žalobce ve stejné ZZC společně s žalobce a) podle § 140 zákona o pobytu cizinců. Soud k tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30.9.2011 č.j. 7 As 103/2011-54, kde se uvádí: *„Umístění nezletilého do zařízení pro pobyt cizinců je primárně výsledkem rozhodnutí jeho zákonných zástupců, byť je nutnost tohoto rozhodování vyvolána změnou faktického stavu spočívající v omezení osobní svobody osoby, která má nezletilého v péči. Rozhodnutím o zajištění žalobkyně a) tedy nedošlo k omezení osobní svobody ani práva volného pohybu žalobce b).“* Obdobně se NSS vyjádřil v rozsudcích ze dne 24.7.2014 č.j. 4 Azs 115/2014–37 a ze dne 10.6.2015 č.j. 2 Azs 49/2015-48.
17. K námitce týkající se nalezené shody s otisky žalobce a) a b) v systému EURODAC soud uvádí, že je zřejmé, že shoda otisků má v tomto případě větší důkazní váhu než výpověď žalobce a), když je v zájmu žalobce a) nebýt zajištěn za účelem přemístění Rumunska. Jak uvedl např. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 10.8.2016 č.j. 32 A 44/2016-49 *„Soud souhlasí se žalovanou, že při současném jednání a sdělování informací ze strany zajištěných osob je až teprve zjištěním shody v systému EURODAC ve většině případů najisto postaveno, zda tato osoba skutečně požádala o mezinárodní ochranu a ve kterém členském státě se tak stalo.“* Soud souhlasí, že prokázání skutečnosti, že nebylo o mezinárodní ochranu požádáno, je velmi obtížné, a to především z důvodu, že shoda s otisky společně se stejnými identifikačními údaji je v podstatě nevyvratitelná, vzhledem k tomu, že otisky prstů jsou nezaměnitelné. Žalobci k tomuto namítali, že se měl žalovaný dotázat na přesné časové a místní údaje jejich cesty, avšak žalobce a), ale ve své výpovědi sám uvedl, že mu tyto informace nejsou známy. Tudíž ani tato námitka není důvodná.
18. Žalobci dále namítali možnost uložení mírnějšího opatření. K tomu NSS uvedl v rozsudku ze dne 31.8.2022, č.j. 2 Azs 321/2021-65 *„Jak nicméně vyplývá z výše uvedeného (i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu), uložení zvláštních opatření namísto zajištění je možné jen tehdy, pokud cizinec bude schopen plnit z toho plynoucí povinnosti a nezavdává svým jednáním důvod k obavě, že by byl uložním zvláštního opatření ohrožen či zmařen výkon daného rozhodnutí (v tomto případě předání do Rumunska). Stěžovatelé přitom sami svým jednáním a svými vyjádřeními popírali účinnost uložení jakéhokoli zvláštního opatření, které by umožnilo jejich volnější pohyb (konkrétně umístění do pobytového či přijímacího střediska). V protokolu o podání vysvětlení oba opakovaně zřetelně odmítali vrátit se do Rumunska a jasně vyjadřovali úmysl nesetrvat na území České republiky, ale pokračovat ve své cestě do Německa. Stěžovatel a) výslovně uvedl, že „když nás s bratrancem pustíte, tak budeme pokračovat v cestě do Německa“. Skutečnost, že ve svých výpovědích byli stěžovatelé pravdiví, konzistentní a netajili, kam původně mířili, nelze interpretovat jako důkaz jejich spolehlivosti při zvažování uložení mírnějších opatření. Stěžovatelé totiž byli konzistentní i v tom, že nezatajovali svůj úmysl opustit území České republiky a po svém propuštění pokračovat v cestě do Německa. Právě to je přitom důvodem, pro něž nebylo možné přistoupit k uložení mírnějších opatření. Žalovaná pak ve svém rozhodnutí pro dokreslení kontextu rovněž správně poukázala na to, že stěžovatelé přicestovali do Evropské unie bez jakýchkoliv dokladů, natož pobytových oprávnění, překračovali hranice států Evropské unie za pomoci převaděčů mimo hraniční přechody*

a nevyčkali rozhodnutí o svých žádostech o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 166/2020 - 54, „u cizinců, kteří postupují obdobně jako stěžovatelé (stanoví si cílovou zemi v Evropské unii, do které se snaží dostat nezákonnými způsoby prostřednictvím převaděčů, kterým za umožnění cesty zaplatí předem sjednanou částku, a přechází státní hranice mimo oficiální hraniční přechody), bude vážné nebezpečí útěku zpravidla dáno“. Žalovaná v rozhodnutí jasně popsala, co považovala z hlediska vážného nebezpečí útěku za podstatné, a proč tedy nemohlo být využito opatření umožňující volnější pohyb. Nelze než uzavřít, že řádně provedla posouzení nezbytnosti trvání zajištění stěžovatele a), čímž vyloučila u obou stěžovatelů možnost jejich umístění do mírnějšího ubytovacího zařízení. Nemožnost využití zvláštních opatření byla v daném případě plně odůvodněna konkrétními individuálními okolnostmi případu, které žalovaná zcela správně vyhodnotila.“ V tomto případě se jednalo o velmi obdobný případ. Proto si v tomto případě dovoluje soud na výše uvedenou argumentaci týkající se uložení mírnějšího opatření plně odkázat a námitku nelze uznat jako důvodnou.

19. Ohledně pobytu nezletilých žalobců v ZZC lze hodnocení situace soudem rozdělit do tří okruhů: za prvé) nezletilé žalovaný nezajistil, ale zajistil pouze žalobce a), kterého k nim „vztáhl“ coby jediného údajného rodinného příslušníka na území ČR s vůlí setrvat s nezletilými v blízkosti, důsledkem čehož skončili v zajištění též. Za druhé) žalovaný pobyt nezletilých v zajišťovacím zařízení zohlednil, když žalobce a) zajistil v zařízení daného typu v rámci ČR nejvhodnějšího pro přítomnost celých rodin, což je soudu známo z jeho vlastní činnosti. Tuto informaci zahrnul žalovaný rovněž do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Za třetí) soud musí rozhodovat tak, aby jeho rozhodnutí obstála i v obecném měřítku. Tedy pokud by zde soud přijal argumentaci žalobců, de facto by zobecnil jakožto správný postup, kdy, ve zkratce, osoby nelegálně pobývajících na území ČR s úmyslem vstoupit, taktéž nelegálně, na území dalších států, nepodléhají žádným omezením pohybu, pakliže s nimi cestuje dítě. Řečený postup ovšem soud svou autoritou podpořit nemůže, neboť by tím podpořil obcházení zákona, přesněji institut zajištění cizince, který by tak v praxi přestal plnit zákonodárcem předvídanou funkci. Současně by tímto soud vědomě přispíval k porušování právních předpisů dalších států Evropské unie, tzn. spojenců ČR, jejímž jménem se zasazuje o spravedlnost.
20. K podmínkám pro umístění nezletilých žalobců do ZZC soud dodává ještě následující: mezi základní potřeby dítěte náleží mimo jiné výživa, zdraví a pocit bezpečí. Vzhledem k rozsáhlému odůvodnění umístění nezletilých žalobců do ZZC je jasné, že žalovaný se dostatečně zabýval tím, zdali budou v ZZC tyto základní a ještě i případně další potřeby naplněny. Z toho důvodu, považuje soud tuto námitku též za nedůvodnou.
21. Jak již bylo uvedeno výše, bylo postaveno na jisto, že shodou v EUODACu bylo prokázáno, že žalobci a) a b) se nacházeli v Rumunsku a byli jim odebrány otisky prstů v souvislosti s žádostí o mezinárodní ochranu. Žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval možností realizace předání do Rumunska v napadeném rozhodnutí a to na straně 6 – 7. K otázce nezletilých žalobců a jejich údajného předání do Rumunska, soud opětovně uvádí, že žalobce a) není právním zástupcem nezletilých žalobců, ani se tuto skutečnost nesnažil nikterak prokázat. Nezletilí žalobci jsou tak dle zákona o pobytu cizinců považováni za nezletilé cizince bez doprovodu. Skutečnost, že byli prozatímně umístěni s žalobcem a) do ZZC ve snaze zajistit jejich nejlepší zájem (být v kontaktu s jejich údajným jediným příbuzným na území ČR), alespoň v době, kdy se žalobce a) nachází na

území ČR, ještě neznamená, že měli býti na základě napadeného rozhodnutí přemístěni společně s ním do Rumunska.

22. Soud také upozorňuje na to, že žalovaný při provedení prověrky, zda důvody zajištění stále trvají, dospěl k závěru, že tomu tak není a z toho důvodu, ještě před doručením žaloby soudu **propustil dne 16.8.2022 všechny žalobce ze zajištění** (v současné době jejich pobyt není znám).
23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu ve věci žalobce a) zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
24. Žaloba za žalobce b), c) a d) byla podaná neoprávněnou osobou, když zástupce předložil soudu plnou moc podepsanou žalobcem a) s tím, že zmocnil zástupce svým jménem a jménem dalších účastníků řízení, jejichž jména byla dále uvedena, k zastoupení v řízení. K tomuto úkonu, ale neměl žalobce a) žádné oprávnění, když žalobce a), jak již soud výše vysvětlil, není právním zástupcem nezletilých žalobců. Z toho důvodu soud ve věci žalobců b), c) a d) žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. (**výrok II.**), neboť návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nepožadoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok III. rozsudku**).
26. Žalobcům b), c) a d) byl pravomocným usnesením ze dne 19.8.2022 č.j. 16 A 21/2022-33 ustanoven opatrovníkem Magistrát města Plzně, odbor sociálních služeb, oddělení sociálně-právní ochrany dětí, se sídlem Martinská 2, 306 32 Plzeň. V souladu s § 29 zákona č. 99/1963 (dále jen **o.s.ř.**) ve spojení s § 137 o.s.ř. opatrovníkovi za výkon funkce nepřisluší odměna. (**výrok IV. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 30. srpna 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně